وَجِاْیٓءَ یَوْمَىِٕذٍۭ بِجَهَنَّمَ ۙ یَوْمَىِٕذٍ یَّتَذَكَّرُ الْاِنْسَانُ وَاَنّٰى لَهُ الذِّكْرٰى ﴿۲۳﴾

وآورده شود آنروز دوزخ را، آنروز یادکند آدمی وکجاباشد اورانفع آن یادکردن (۲۳) .

یَقُوْلُ یٰلَیْتَنِیْ قَدَّمْتُ لِحَیَاتِیْ ﴿۲٤﴾

گوید ای کاش من می فرستادم عملِ نیك برای این زندگانیِ جاودانیِ خویش (۲٤) .

فَیَوْمَىِٕذٍ لَّا یُعَذِّبُ عَذَابَهٗۤ اَحَدٌ ﴿۲۵﴾

پس آنروز عقوبت نکند مانند عقوبت خدا هیچکس (۲۵) .

وَّلَا یُوْثِقُ وَثَاقَهٗۤ اَحَدٌ ﴿۲٦﴾

وبزنجیر نبندد مانند بستن اوهیچکس(۲٦)[۱].

یٰۤاَیَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَىِٕنَّةُ ﴿۲۷﴾

(گفته شودروحِ مومن راوقتِ مرگ) ای نفس آرام گیرنده (۲۷) .

ارْجِعِیْۤ اِلٰى رَبِّكِ رَاضِیَةً مَّرْضِیَّةً ﴿۲۸﴾

باز گرد بسوی پروردگارخویش توخوشنود شده وازتونیز خوشنودگشته (۲۸) .

فَادْخُلِیْ فِیْ عِبٰدِیْ ﴿۲۹﴾

پس درآی بزمرهٔ بندگان خاص من (۲۹) .

وَادْخُلِیْ جَنَّتِیْ ﴿۳۰﴾

ودرآی به بهشت من (۳۰) .

سُوْرَةُ الْبَلَدِ

سوره بلد مکی است وآن بیست آیت است

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان .

لَاۤ اُقْسِمُ بِهٰذَا الْبَلَدِ ﴿۱﴾

قسم میخورم باین شهر (یعنی مکّه مبارك) (۱) .

وَاَنْتَ حِلٌّۢ بِهٰذَا الْبَلَدِ ﴿۲﴾

وتوحلال خواهی شد باین شهر[۲] (۲) .

وَوَالِدٍ وَّمَا وَلَدَ ﴿۳﴾

وقسم میخورم بزاینده وبهرچه زاده است[۳] (۳) .

لَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ فِیْ كَبَدٍ ﴿٤﴾

هرآئینه آفریدیم آدمی رادرمشقت[٤] (٤) .

---

(۱) بوجهی واقع شود که هیچ کس غیراوبرآن قادر نیست والله اعلم .

(۲) یعنی تراقتال درمکه حلال خواهد شد .

(۳) یعنی آدم وجمیع ذریت او .

(٤) یعنی عادت آدمی ست که بقوت خود فخر کند ونه بیند که چه قدر ناتوانی ها =

أَيَحْسَبُ أَن لَّن يَقْدِرَ عَلَيْهِ أَحَدٌ ﴿٥﴾

آیا گمان می کند آدمی که قادرنه شود بروی هیچکس (۵) .

يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَالًا لُّبَدًا ﴿٦﴾

میگوید خرج کردم مال توبرتو (٦) .

أَيَحْسَبُ أَن لَّمْ يَرَهُ أَحَدٌ ﴿٧﴾

آیامی پندارد که ندیده است اورا هیچکس (۷) .

أَلَمْ نَجْعَل لَّهُ عَيْنَيْنِ ﴿٨﴾

آیانیا فریده ایم برای اودوچشم را (۸) .

وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ ﴿٩﴾

وزبان را ودولب را (۹) .

وَهَدَيْنَاهُ النَّجْدَيْنِ ﴿١٠﴾

ودلالت کردیم اورا بردوراه[1] (۱۰) .

فَلَا اقْتَحَمَ الْعَقَبَةَ ﴿١١﴾

پس درنیامد گزرگاه سخت (۱۱) .

وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْعَقَبَةُ ﴿١٢﴾

وچه چیز مطلع ساخت ترا که چیست گزرگاه سخت[2] (۱۲) .

فَكُّ رَقَبَةٍ ﴿١٣﴾

خلاص کردن برده (۱۳) .

أَوْ إِطْعَامٌ فِي يَوْمٍ ذِي مَسْغَبَةٍ ﴿١٤﴾

یاطعام دادن بروز گرسنگی (١٤) .

يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ﴿١٥﴾

یتیم صاحب قرابت را (۱۵) .

أَوْ مِسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ﴿١٦﴾

یافقیر صاحب خاکساری را (١٦) .

ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ ﴿١٧﴾

بعدازآن باشد ازآنانکه ایمان آوردند وبایکدیگر وصیت کردند به شکیبائی وبایکدیگر وصیت کردند به شفقت برخلق خدا (۱۷) .

أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿١٨﴾

این جماعت ایشانند اهل نیك بختی (۱۸) .

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا هُمْ أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿١٩﴾

وآنانکه کافرشدند بآیاتِ ماایشانند اهل بدبختی (۱۹) .

عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤْصَدَةٌ ﴿٢٠﴾

برایشان آتشی گماشته شود ازهرجهت گردآورده شده (۲۰) .

= میکشد و نیز ببذل مال فخر کندونمی داندکه خدا اورامی بیند که بغایت حقیر و بخیل ست .

(۱) یعنی خیر و شر .

(۲) یعنی بحقیقت قوت آنست که این اعمال بجاآرد .